

ՄԻՐԹՅՈՒ (Յուսափառ)

Ես գիտեմ որ հեքիաթներ կան որոնց մէջ
Մ'սէլը՝ չքնաղ հողիներուն համար չէ...

ՄԻՐՈՒՆԻԱ

Նստի՛նք սյուսեղ, (կը նստի)

ՄԻՐԹՅՈՒ

Ձեռքիս մէջ կը բացօրին
Անոր թեւերը թրթռազին հեծելով
Անոյ՛ն հրդէր, խորունկ հրդէր, անսահման...

ՄԻՐՈՒՆԻԱ

Ա՛խ, չի միտիս, թըրջուած հս, քեզ ծածկեմ
Երգիկներով, պատմականով ծխածան... (ծաղիկներ կը
հետէ Միտրոսի վրայ)

ՄԻՐԹՅՈՒ

Սիրտըս ասիք է լուսնակալին համարընէ...

ՄԻՐՈՒՆԻԱ

Սպասե՛նք նոս...

ՄԻՐԹՅՈՒ (Երագփոս)

Արշալոյսին...

ՄԻՐՈՒՆԻԱ

Եւ գուցէ

Անոր շողին շերտաթիւնէն առաջին
Ոսկի գիշապը վերածնի գեղաշրջաւ...
Ա՛խ քանի որ ծաղիկներ կան սպրան շատ,
Ինչո՛ւ համար թրթռոնիկն ալ կը մեռնի...
Սպասե՛նք նոս, Միտրոս:

ՄԻՐԹՅՈՒ (Միտրոսի մօտ կը նստի)

Այստե՛ղ հանգչեցոր,
Երգիկներուն մէջ թրթռոնիկը մեռած...
Ու քնանանքդ գլուխդ սրտիս, Միտրոսիս,
Քնանանք, մինչև որ Արշալոյսը ծաթի...:

(Ձիտար գրկած շատփին վրայ, ծաղիկներուն մէջ կը
քնանան) — (Վարագոյր)

ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿԱԹ

Վ Ե Ր Զ

Ճ Ճ

ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ ԶՈՂԸ

□ □

Իր հին սէրէն լոկ յիշատակ մ'էր մշնացած,
Յիշատակ մը որ ինքնին սէր մ'էր զօրաւոր.
Ջրկընդի իր ժամերուն մէջ լրտակեաց
Այդ յիշատակին իրեն կու տար թախիծ մը խոր:

Ա՛ւ չէր սիրած, Երբոր բազդի հարուած մ'ուզին
Եկած էր իր երջանկութեան զննու վերջ.
Դեռ որքան քիչ էր հաշակած սիրոյ զինին,
Եւ քամակը փշրուած էր իր ձեռքին մէջ:

Ու գիտեմ էր՝ խելայեղիչ դառնութիւնով՝
Որ հրք կընոյ՛ զազաղն հողին կը յանձնէին,
Նոյն փոսին մէջ իր յոյսերն ալ դիակին քով
կը մեռնէին, փաթթուելով տամուկ շերտին:

Երբ առն զարծաւ մեռելական հանգչեւէն հաք,
Ուր հրկնքի զուլթը ի գուր էր հայցուած,
Որչաք դժուար էր ընկերին չըզտնել հետք,
Տունն էր գառարկ, ուր կը հսկէր հրազ մ'առնկայծ:

Այդ հրազը գիշերն սմբողջ սպասեմ էր
Շէք մեռելին սընարին մօտ լցնող մ'աղօտ.
Եւ ան գիտէր թէ ինչ աղի արտասուքն
թափուեր էին սենեկին մէջ մինչև առտ:

Վհատութիւնը վանդեց զայն այն վարկենին
Երբ զգաց որ առնն էր թափուր, ուր կեանք չկար.
Սիրտն ալ զննեց... լուսթիւն մը մեռելային.
Ու հառաչեց երկար առնն սնմախիթար:

Տարիները սակեր էին արագօրէն
Ժամանակի անիւններուն վրայ սրբաշաւ.
Բայց փըլած սիրուն ո՛չ մէկ տեղամ ըզզաք նորէն
Կեանքի այն ըռն որ մարեր էր վաղապարտ:

Տրտմութիւնը իր հակաին վրայ սովի մը պէս
Թոռմեցորցեր էր ծաղիկը զուարթութեան.
Կընոյ՛ իրբի՛ն այն խորանն էր որ ան կարծես
Հատչը կը զգար զօհիկի սրտին սէրերն համայն:

Ապրող ըստուեր մ'եղեր էր ան թափառայած.
Որ աշխարհի իրերու հետ ալ կապ լուծեր.
Իր պաշտելի հոգակոյտին միշտ կու տար այց
Որ իր հսկն զոտացումը կը գտնէր գէթ:

Ու սր մըն ալ, աւաղ, այցէն հոս չը զարծաւ,
Դամբարանին վրայ հեծեց արտասուածք.
Իր սէրերուն զոհաբերումն չը սեպեց քաւ,
Կեանքն ալ գոհեց պաշտամունքի կիբքով մ'հրգօր:

ԵՂԻԱ ԵՐՈՒՆԻՄ ԳԼԵՊԻՍԵԱՆ